

Tên vệ sĩ tái mặt, quay vụt lại :

— Tại sao anh biết tôi có người yêu ? Tại sao anh biết nàng có thân hình cân đối ? Tại sao anh biết nàng không còn son giả ?

Hắn hỏi dồn ba câu một lúc. Văn Bình thở dài:

— Nghe anh hỏi, tôi suýt nghẹt thở. Đêm qua, ở trụ sở KGB người ta cũng không hiệp đáp tôi đến thế. À, hành khách đã lên hết rồi, bây giờ tôi xuống xe nhé ?

Tên vệ sĩ hoảng hốt đưa tay cản :

— Chưa được.

Văn Bình buống thông :

— Anh muốn tôi lưu lại Mặc tư khoa phải không? Đồng ý. Tôi sẽ nghe lời anh, không lên phi cơ đi Anbani nữa.

Tên vệ sĩ sợ toát mồ hôi mặc dầu thời tiết vẫn lạnh như cắt ruột :

— Không phải, anh hiểu lầm tôi. Tôi lay anh, anh nói một lời cho tôi đỡ khổ sở. Anh cũng quen nàng à ?

Văn Bình cười :

— Nếu tôi ác với anh, tôi sẽ trả lời có. Nhưng anh ơi, anh cứ tin vào lòng chung thủy của nàng đi. Tôi chưa hề gặp mặt nàng.

— Vậy, tại sao...?

— Chẳng có gì là bí mật cả. Tôi biết thân thể nàng đẹp vì được hân hạnh chiêm ngưỡng tấm hình

màu của nàng chụp trên bờ biển Hắc Hải mặc hai miếng bikini nhỏ xíu như mù-soa hi mũ.

Tên vệ sĩ bấu chặt vai Văn Bình :

— Anh lấy tấm hình này ở đâu ? Vì tự tay tôi chụp cho nàng. Chỉ riêng tôi có tấm hình ấy.

— Anh cất trong túi quần phải không ?

Nghe Văn Bình nhắc, tên vệ sĩ cuống quýt cho bàn tay vào túi quần sau. Trời đất ơi, cái ví da của hắn đã biến đâu mất. Hắn nhìn Văn Bình, mắt mất thần :

— Té ra anh rón cái ví của tôi... Thôi, anh trả cho tôi.

Văn Bình uốn người cho hắn móc cái ví nằm gọn trong túi áo chàng. Đồng thời, chàng trả luôn tấm ảnh giắt gán cho hắn.

Hắn lầm bầm, giọng khâm phục :

— Tài thật.. anh tài thật.. anh rút ví lúc nào mà tôi không biết..

Tên vệ sĩ thừ hai hẳng giọng :

— Xong chưa ? Đề người ta còn xuống.

Nạn nhân mất ví còn vớt vát một câu hỏi nữa:

— Xin anh dạy tôi với. Tại sao chỉ nhìn ảnh mà anh khám phá ra là nàng..

Bạn hắn cười khẩy một tiếng :

— Mà y là thằng đàn ông ngu nhất Liên xô ! Người yêu của mày mặc bikini phơi bụng, phơi mông ra thì chỉ nhìn qua là thấy. Trời ơi, cái bụng có nếp

răn và cái móng lớn ấy là của con gái ngày thơ hay sao ?

Tên vệ sĩ nin thình rồi dút móng tay vào miệng cắn. Từ khi ấy đến lúc ra đến phi cơ, hắn không thốt lời nào nữa. Chắc người đẹp đã thề thốt là trên đời mới biết mỗi mình hắn.

Văn Bình được mở khóa còng ở chân thang phi cơ. Trước khi trèo lên, chàng nhỏ bẹt bãi nước bọt xuống đất, rồi đi giày lên trên, dáng điệu khinh bỉ. Chàng đã đóng đúng vai trò do Bô-rét bố trí. Phút ấy, đứng trên sân thượng nhất định Bô-rét phải mỉm miệng cười thỏa mãn.

Sau lưng Văn Bình có tiếng giày và tiếng người gọi :

— Kevin.

Chàng quay lại. Đó là màn nhĩ của tấn kịch mà Bô-rét là đạo diễn.

Người vừa gọi chàng là Guy, gã nhân viên dằn dộn mà lại thích lên mặt thầy đời của đại sứ quán Hoa kỳ. Bô-rét đã thông báo cho sứ quán biết về vụ Kevin bị trục xuất.

Văn Bình nắm bóp cườm tay cốt cho Guy đề ý đến việc chàng bị còng giải ra phi trường. Nhưng Guy không quan tâm tới. Có lẽ hắn đã quá quen với cảnh nhân viên KGB còng giải người ngoại quốc ra máy bay. Hoặc giả hắn hà tiện cử chỉ và lời nói. Cuốn chỉ nam cho nhân viên ngoại giao Mỹ hoạt động

tại Liên xô và các quốc gia cộng sản đã đề cao sự im lặng. Im lặng trong mọi trường hợp. Chỉ lên tiếng khi cần thiết lắm. Và chỉ phát biểu một cách vô cùng thận trọng.

Guy đến cách Văn Bình hai thước thì đứng lại. Hắn không bắt tay chàng. Người Mỹ vốn ít bắt tay. Và lại, hắn cố tình đứng xa để khỏi phải bắt tay.

Giọng hần lạnh lùng :

— Ông Kevin.

Văn Bình đáp :

— Ông Guy.

— Nhà đương cuộc an ninh Mạc tư khoa vừa báo cho sứ quán biết về hành động đáng tiếc của ông. Lẽ ra ông bị bắt giữ để bị truy tố trước tòa án. Nhờ tòa đại sứ và nhờ cá nhân tôi can thiệp, ông đã được trả tự do để lên phi cơ rời Mạc tư khoa.

— Cám ơn ông. Ông có tài ngoại giao đặc biệt như vậy mà tổng thống không bổ nhiệm ông làm đại sứ, unction quá !

— Ông Kevin, đây không phải là chỗ nói đùa. Tôi thay mặt sứ quán đến đây cũng không phải để nghe ông nói đùa...

— Xin lỗi ông nhé, tôi nói đùa quên rồi. Ông đại sứ cử ông ra phi trường tiễn tôi hay để làm gì ?

— Một công, đời việc. Trước là để tiễn ông. Sau là nói với ông một câu chuyện.

— Chuyện lành hay dữ ? Tôi sẵn sàng nghe.

nhưng một lần nữa tôi xin nhắc lại là ông đừng tuyên truyền vô ích.

— Nếu tôi không làm, hồi mới đến ông cũng phản đối với tôi như vậy. Sứ quán không tuyên truyền mà chỉ nhắc nhở công dân Mỹ ghi nhớ luật lệ. Chúng tôi rất buồn là ông đã vi phạm luật lệ số viết. Ông có bản phạn thương lượng với Bônkốp, giám đốc sở Phát triển Ngoại thương để ký một kế ước ketch sù thì lại cãi lộn một cách phi lý về chính trị. Để rồi hành hung Bônkốp, làm loạn xà ngầu trong văn phòng...

— Hấn đánh tôi trước, tôi chỉ tự vệ.

— Theo biên bản thì ông hành hung Bônkốp trong lúc xuất kỳ bất ý. Bằng chứng là Bônkốp phải vào bệnh viện điều trị, với khá nhiều thương tích trầm trọng. Tuy nhiên, việc hành hung Bônkốp cũng chưa đại đột và nguy hại bằng việc đả kích Liên số và bênh vực Trung hoa cộng sản trong cuộc tranh chấp biên giới và tranh chấp ý thức hệ.

— Hoa kỳ là nước tự do, hiến pháp cho phép tôi được tự do phát biểu ý kiến.

— Tại Hoa thịnh đốn, ông muốn đả kích ai hoặc bênh vực ai, tùy ý. Hiến pháp cho phép ông đả kích Tổng thống Hoa kỳ và bênh vực Thủ tướng Liên số, nếu ông muốn. Nhưng đây là Liên số. Đây là Mạc tư khoa. Ông ủng hộ Bắc kinh khác

nào tạt vào mặt Mạc tư khoa. Hơn thế nữa, trong cơn nóng giận, không kềm hãm được huyết tính, ông còn gọi Mao trạch Đông là anh hùng vô sản vĩ đại còn giới lãnh đạo số viết là bọn xét lại... May mà nhà chức trách an ninh khoan hồng cho ông được về nước...

— Ông cảm ơn Sít-ta-lin giùm tôi.

— Chết chữa, ông điên hả ? Sít-ta-lin chết cả chục năm rồi, ông còn cố tình nghịch ngợm nữa... Trò chơi ngu xuẩn đó sẽ gây hại cho ông... Chuyển đi này cũng là chuyển đi chót của ông...

— A, ông định dọa tôi !

— Tòa đại sứ đã phúc trình về Hoa thịnh đốn, yêu cầu rút thông hành của ông ngay sau khi ông đặt chân xuống đất Mỹ.

— Các ông là những kẻ giết người, những tên tư bản phản động, những người xiềng xích, tiêu diệt tự do...

— Ha, ha... còn gì, ông tiếp tục nói nữa cho sướng miệng.

— Tôi sẽ không trở về Mỹ nữa.

— Cái đó là quyền của ông.

— Tôi sẽ đi thẳng tới Bắc kinh. Tôi sẽ dùng tài ba và kinh nghiệm của tôi để phụng sự cho Trung quốc. Tôi sẽ bỏ quốc tịch Mỹ, và gia nhập quốc tịch Trung hoa nhân dân...

Guy không thêm đáp nữa. Mặt đỏ gay vì giận

dữ, hần quay mặt đi, nện gót giày trở vào phi cơ. Văn Bình cũng đập hai nắm tay vào nhau ra vẻ tức tối.

Màn nhĩ của tấn kịch đã xong. Văn Bình nói lớn, cốt cho nhân viên phái đoàn Trung cộng trên máy bay nghe rõ. Tuy nhiên, vẫn còn màn ba nữa để gây cảm tình với phái đoàn bác học. Đúng theo kế hoạch, Văn Bình được dành ghế ngồi ở gần phòng phi hành. Chàng đã đi từ dưới máy bay, qua mặt toàn thể hành khách mới đến được ghế ngồi. Về mặt phớt lỉnh, chàng không nhìn hai bên nên không có cơ hội chiêm ngưỡng sắc đẹp của Chu.Ling.

Cửa phi cơ đã được đóng lại. Chàng thở phào ra một cách khoan khoái:

— Thế là thoát được địa ngục!

Phi cơ nổ máy âm ầm, sửa soạn cất cánh. Đột nhiên tiếng máy nhỏ dần rồi cánh cửa phòng phi hành mở toang, một nữ tiếp viên hối hả bước tới cánh cửa lên xuống.

Khorút cất tiếng:

— Phi cơ hỏng máy phải không?

Nữ tiếp viên đáp:

— Không. Đài kiểm soát hạ lệnh mở cửa cho nhân viên an ninh lên,

— Để làm gì?

— Tôi không biết.

Văn Bình mở dây lưng ghế rồi đứng dậy.

Một tên vệ sĩ Mông cổ của Bô-rét trèo lên phi cơ, gọi lớn:

— Kêvin.

Văn Bình nhìn hần bằng cặp mắt khinh khỉnh.

Tên vệ sĩ gọi tiếp:

— Ông Kêvin đâu rồi?

Văn Bình dửng dưng:

— Có tôi.

Tên vệ sĩ tiến về phía chàng, giọng gay gắt:

— Tại sao ông nghe tôi kêu mà không lên tiếng?

Văn Bình cười nhạt:

— Vì tôi không phải là Kêvin. Mà là ông

Kêvin. Bây giờ các ông còn muốn gì nữa?

Tên vệ sĩ trao cho Văn Bình một cái phong bì lớn:

— Ông để quên cái này tại văn phòng Sở Phát triển Ngoại thương.

— Cái gì trong phong bì? Tôi không hề để quên gì cả. Nếu có, thì tôi chỉ để quên những kỷ niệm lộn mửa của 24 giờ đồng hồ thăm viếng Mạc tư khoa.

— Hừ... ông vẫn không thay đổi.. Cái phong bì này đựng 4 bản kế ước. Mọi giấy tờ đã được chấp thuận, và đánh máy xong xuôi, chỉ chờ ký, nhưng vì ông có những cử chỉ hỗn xược với đồng chí giám đốc nên tất cả đã bị hủy bỏ. Văn phòng không cần giữ những bản hợp đồng này làm gì nên gửi trả

lại cho ông.

Văn Bình giăng lấy cái phong bì rồi hăm hăm ném xuống ghế :

— Vàng, cảm ơn ông.

Tên vệ sĩ Mông cổ sừng sộ :

— A, ông định khiêu khích nhân viên công lực số viết !

Văn Bình chống nạnh, đáp :

— Những giấy tờ này là của tôi, tôi muốn vứt vào ghế hay dẫm dưới chân là quyền của tôi, ông chẳng có quyền gì cả. Phải quý xuống lãnh và nâng lên ngang mày thì mới là phù hợp với luật pháp phải không ? Một lần nữa, tôi cần nói cho ông biết, tôi là công dân Hoa kỳ...

— Tôi khuyên ông giữ mồm giữ miệng... nếu không lần sau ông không hy vọng được cấp chiếu khán vào Liên số nữa.

— Ông yên tâm. Tôi sẽ không bao giờ xin chiếu khán vào Liên số.

Tên vệ sĩ nghiêng răng nhìn Văn Bình lần cuối như muốn đe dọa «coi chừng, rồi mày biết tay tao». Nhưng Văn Bình cũng nhìn trả bằng con mắt bốc lửa. Hành khách trên phi cơ theo dõi cuộc đấu võ miệng giữa hai người một cách khoái trá rõ rệt. Về khoái trá cũng hiện trên mặt Khorút và Vélana. Họ đã có thể tin cậy Văn Bình. Tên vệ sĩ Mông cổ chắc sẽ báo cáo với Bô-rét với nhiều thiện cảm...

Sau cùng, phi cơ cất cánh.

Một lát sau khi phi cơ lên đến tầng cao, ngọn đèn «cắm hút thuốc, gài dây lưng vào người» đã tắt, Văn Bình khệnh khạng đứng dậy, bước lại phòng vệ sinh ở dưới. Chàng không thuộc vào đẳng cấp đàn ông ba bốn mươi tuổi yếu thân, hễ lên máy bay là phải cấp tốc vào phòng vệ sinh. Chàng cũng không thuộc vào đẳng cấp cù lằn, cái túi giấy do hãng hàng không cung cấp đã đựng đầy ứ thực phẩm chua từ bao tử ọe ra nên phải vào phòng vệ sinh để tiếp tục nữa...

Sở dĩ chàng phải đến đây là để lợi dụng cơ hội quan sát hành khách.

Dường như chàng là từ thạch mà đàn bà đẹp là sắt. Dầu trong bóng tối, dầu bị lạc lõng giữa hàng trăm vật liệu linh tinh khác, từ thạch gặp sắt là chạy tới, sắt gặp từ thạch là bị hút chặt. Bởi vậy, người hành khách chàng nhìn thấy trước tiên là Chu-Ling.

Ngoài nàng ra còn một người đàn bà nữa. Phái đoàn Trung quốc gồm hai phụ nữ. Nàng không xưng tên, Văn Bình cũng chưa được nhìn ảnh nàng, song chàng đã có thể biết chắc nàng là Chu-Ling.

Biết chắc, có lẽ vì giác quan thứ 6 của Văn Bình có đặc tài nhìn thấu ruột gan thiên hạ. Biết chắc, có lẽ vì nàng rất đẹp. Nàng là đóa hồng đẹp